

PRÓBÁLOM ÚGY KÖTNI A FONALAT, HOGY AZ ÉRTÉKEK MARADJANAK A KÖZPONTBAN (...)

Mit ad Neked az Alumni Mentorprogram?

Spider: Szerencsére nem csak én gondolom azt, hogy adni jó. Mi, akik itt tanultunk az SZTE-n, miután kikerültünk az életbe, rájöttünk, hogy jó, hogy az egyetem felkészít például a vizsgákra, de az élet és az egyetem között van egy gap, egy szakadék, amit meg kell próbálnunk áthidalni. Mi, végzetek igazából egy híd vagyunk a következő generációnak, és tőlünk függ, hogy ezt mennyire használjuk ki. Nagyon tetszett, hogy a munkatársaim is így gondolják. Engem is az hajtott, hogy adjak, mert voltam ebben a cipőben, kerestem, hogy ki tudna segíteni, ki tudna szellemi vezetőmmé válni. Úgy gondolom, hogy ez a valaki most legyen én, és adjam át én a tudásomat. Hogy ezáltal mit ad a Mentorprogram? Kerekséget.

Miért nem az volt az első reakciód a felhívásra, hogy „Van elég munkám, miért fektessek energiát abba, hogy másokat mentoráljak...”?

Spider: Egyrészt networking nélkül az ember nem fog előrejutni, másrészt ha jól csináljuk a dolgokat, akkor az a jó utána vissza fog szállni. Mondhatnám úgy, hogy ha jó karmát most ültetünk el, ... Az embernek van egy kis plusz energiája és elvárás nélkül ad. Erre azért kell időt szakítani, mert túl gyors a világ, és pont ezek azok a pillanatok, amikor az idő lelassul, és azzal törődünk, hogy a közös jövő jó legyen.

A hallottak és a hallgatók naplói alapján a te mentorálásod semmiképpen nem mondható „hétköznapi”. Hogyan is zajlik, és miért is úgy?

Spider: Ahhoz, hogy az ember mentorálhasson valakit, meg kell ismernie őt, a kvalitásait. Hiába mondok Ziggének akármit, ha ő azt nem tudja adoptálni a környezetébe. Ahhoz, hogy ez megtörténjen, közös pontok, találkozások, élmények, beszélgetések kellene, amelyek által közelebb kerülhetünk egymáshoz.

A másik dolog, hogy nálunk az Ericssonnál olyan kedvesek az emberek, hogy amint elkezdődött az Alumni Mentorprogram, ingyen megkaptuk a

„Mentoring Manual” című, általam nagyon jónak tartott könyvet, hogy használjuk. Ebben is leírják, hogy az első-második találkozásnál nem jó szakmai dolgokról beszélni, és a srácoknál is az működik, hogy „Na, akkor elmegyünk kocsmázni!”, ami nálam jelképes dolog, tehát Bambit is lehet inni, nem muszáj sört. Talán ez segít abban, hogy az ember nyelve megeredjen.

Az életben szerintem sok dolog összefügg egymással, bizonyos szinten minden egy. A módszer, amit az ember a hegymászásban, a programozásban, a tanulási módszereiben használ, ha magasabb szintről nézzük, egy és ugyanaz. Ha megismerjük a másikat, akkor látjuk igazán, hogy képileg tud tanulni vagy éppen módszereket kell neki mutatni, stb. Ezeket váltogatom, attól függően, hogy a szituáció mit kíván.

Készültél-e korábban tudatosan valamiféle mentori szerepre vagy a személyiségedből fakad az erre való fogékonyság?

Spider: Sokféle könyvet olvasok, néha szépirodalmat, néha novellát, néha képregényeket... Egy pókemberes képregényből maradt meg az a mondat, hogy „With great power comes great responsibility.”

Sokáig kerestem, hogy mi az, hogy érték, majd igazából visszatértem a négy fő erényhez. Aki kíváncsi, nézzen utána ezeknek. Rájöttem, hogy az érték időtálló, ez a „great power”. A mentoráltakkal való találkozásoknál próbálok úgy kötni a fonalat, hogy az értékek maradjanak a központban, hogy felszínre jöjjen, kinek mi az érték, és utána ezeket össze lehessen hasonlítani, kvázi egy tükröt tartani. Szóval úgy érzem, hogy ezek az időtálló értékek adnak erőt. És ha megjelenik egy plusz, máris tudunk adni.

A tanulmányaink alatt nem biztos, hogy csak ugyanilyen értékű pontú oktatókkal találkozunk. Te mit gondolsz erről?

Zigge: Pont ezért választottam Spidert. A fényképein azt láttam, hogy hegyet mászik, túrázik, és ebből arra következtettem, hogy valószínűleg nem csak abból áll majd a mentorálás, hogy leülünk a monitor elé és magyaráz. Reméltem, hogy az élettapasztalatát adja át nekem, és ezáltal a szakmai tudását.

Eleinte tetszett is, meg nem is, hogy próbálta megmutatni nekem azokat az érzéseket, amelyeket ő is átélt. „Bedobott” például idegen emberek, az ő ismerősei, kollégái közé, majd elment és nem is jött vissza egy jó darabig. Ez eleinte furcsa volt, de utána megtanultam, hogy egyedül hogyan illeszkedjek be, ismerjek meg új embereket. Nekem ez kellemes csalódás volt, és nem bántam meg, hogy őt választottam. Szakmailag is fejlődtem, de élettapasztalatot is kaptam.

Az a cél a mentoráltakkal, amit most Zigge kiemelt?

Spider: Az is. Eddig minden mentoráltamnak felajánlottam, hogy bármikor keressenek az életben, mert ez igazából csak a kezdet. Pestről lefelé jövet most is nagyon jól beszélgettünk Ziggevel az autóban, például a motivációs levélről, amihez – sok más dologhoz hasonlóan – nem biztos, hogy elegendő egy Google keresés. Mondtam, hogy legközelebb ne csak Google-t használjon, hanem nyugodtan kérdezzen tőlem is.

Sokszor megpróbálom a mentoráltakat kimozdítani egy állapotból, ahogyan arra már Zigge utalt is. Pont az ő példáját nézve viszont tudom, hogy, azokban akikkel otthagytam, meg lehet bízni. Az első ilyen alkalom lehet, hogy nehéz, de utána beugrik, hogy úgymint meg fogod oldani az ilyen jellegű dolgokat is az életben.

Volt Neked már hasonló mentorod?

Spider: Vannak példaképeim, egy-kettő szerepel az asztalomnál is otthon, hogy lássam őket. Ha az ember ránéz egy ilyen képre, akkor eszébe jutnak az adott ember a kvalitásai. Nagyon fontos, hogy ha otthon vagy, felkelsz vagy hazaérkezel, akkor ezek a kvalitások borítsák el az agyadat, ne más. Ezáltal jó irányba tereled az energiáidat. A fotózáshoz is tudatosan választottam mestereket, akik harminc éve a szakmát nyomták. A sziklamászás kapcsán megismertem valakit, aki most nyolcvanhárom éves és tavaly például még síelt. Ő a példaképem a hegymászásban. Nagyon szerény ember ahhoz képest, amit már elért az életben.

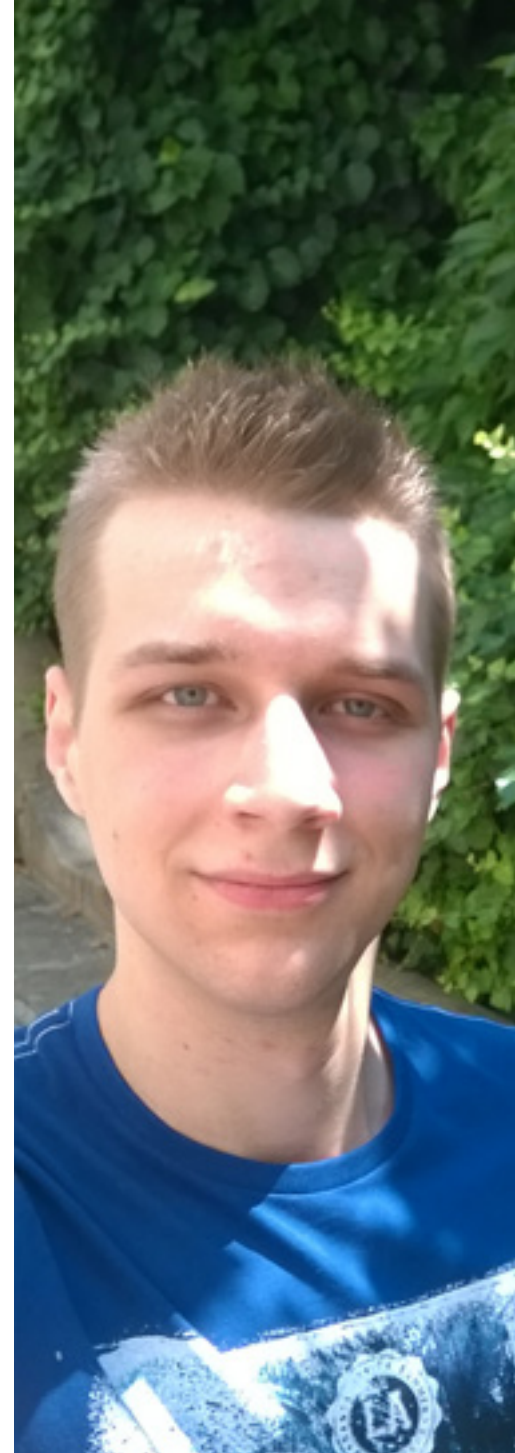
Az, hogy valakit mutatnak a híradóban vagy a médiában, nem azt jelenti, hogy ő igazi példakép. Az embernek felelősséget kell vállalni, nyugodtan kétségbe lehet vonni dolgokat, utána lehet nézni, hogy akit mutatnak, jó példa vagy sem. Úgy érzem, én a munkahelyeimen is megtaláltam a jó példákat. Jelenleg is van olyan ember, akivel heti fél órát leülünk beszélgetni. Az elején úgy indult, hogy munka miatt találkozunk, de

aztán mondtam neki, hogy „Figyelj, most ezt meg ezt meg kell, hogy beszéljünk.” Van, hogy módszereket kérdezek tőle vagy hogy „Elakadtam ebben, Te hogyan oldanád meg?”

Az látszik, hogy Te igazán minőségi időt töltesz a munkával, a fotózással és a sziklamászással is. Hogyan tudod ezt elérni?

Spider: Abból a szempontból ez egyértelmű, hogy a sziklamászás, a hegymászás hétvégén történik, a munka pedig hétköznap. Ahogy kilépek a munkahelyemről, abban a pillanatban vége van a munkának, nem szabad rágondolni. Meg kell tanulni elengedni dolgokat, mert egyébként nem élünk a jelenben. Örülök, hogy elterjedőben van az „itt és a most” jelentősége, de jó lenne, ha mindenki használná is. Addig a pontig tart a felelősség, amíg ott vagyok. Ha elmegyek egy másik helyre, akkor a felelősség vagy a fókusz legyen máshol. Milyen lenne, ha elmennék hegyet mászni és azon gondolkodnék, hogy jaj, rosszul csináltam valamit.

Biztosan vannak arra módszerek, hogy hogyan kell ezt elengedni, lehet szimbolikusan is. Nemrég másztunk egy

Ziegenheim Dániel Márk (Zigge) mentorált

nehéz utat a Tátrában és a felszerelésem beakadt egy szikla alá. Másztam felfelé, lelógott egy létra, amit használni kellett, és annyira beragadt, hogy nem tudtam már kiszedni és lemászni. Ilyenkor az ember mit csinál? Fogtam, és otthagytam a felszerelést. Fél óráig lehetett volna ott szenvedni, de az erőd elfogy. Átgondolod, hogy ez az egész lemondással is jár, és kész, nem szabad ezen rágódni.

Miért ajánlanátok a mentorprogramot a hallgatóknak?

Zigge: Ez egy nagyon jó kérdés. Én eredetileg nem is akartam jelentkezni, pedig már többször is szemeztem a programmal. **Szerintem az a lényege a programnak, hogy eloszlatja a kételyeket, hogy mi lesz egyetem után, mit csináljak most.** Nagy szerencse, ha olyan mentort sikerül választani, aki az élettől kapcsolatos kérdésekben is tud segíteni, aki egyben egy támasz is. Spider személyében van egy támaszom, van egy barátom, így már el tudok indulni az egyetemről a szakma felé. A legtöbb véleményben olvastam is, hogy nem csak tapasztalatot, de barátot is sikerült szereznie a mentoráltaknak.

Azt mondd eloszlottak a kételyeid? Sikerült kézzel fogható elveket elsajátítani?

Zigge: Igazából bármit is, amit Pók mond, nehéz kézzel fogni, nehéz szó szerint átültetni. Például olyan elveket fektet le, hogy álljak ki magamért, az érzéseimért, hogy ha valami nem jó, akkor azt mondjam meg, ne húzzam be fülem, farkam. Egyetem után, ha elmegyek egy állásinterjúra, akkor szerintem látni fogják ezt a szemléletmódot, ami nem kézzel fogható, de mégis olyan dolog, ami segít, hogy elinduljak valamerre, hogy jó legyek abban, amit csinálok. Szerintem mindenféleképpen megérte jelentkezniem.

Spider: Azoknak ajánlanám, akik tudatosan szeretnének fejlődni. Pont.

Igazából az egész mentorálási idő alatt a tapasztalataimat adom át, megpróbálva a mentoráltak rendszerébe adoptálni. Elég sok cégnél dolgoztam már: középiskolában, az egyetem végén külföldön, több helyen is. Sokszor az számít, hogy az ember hogyan közelít a másikhöz, a feladathoz: megtanul ezt-azt, elbukik, kírúgják, felmond. Akármi történik, abból tanulunk. A korral bölcsebbek és ne idősebbek legyünk!

Az Alumni Mentorprogramról ITT tájékozódhat.

**Kövessék mentorunk „Jártamban – keltemben...” című blogját, ahol mászásairól, utazásairól mesél!
A Spider 2015 tavaszán a TIK Cafében megrendezett „Hegyen legyen” című fotókiállításán készült fotókat ITT tekinthetik meg.**